

“A Menorca no necessitam massa ciment ni massa asfalt, només el just i necessari”

Artur Bagur (Maó, 1948) és des del 9 de març el nou senador per Menorca després de l'èxit electoral de la coalició Progressistes per Menorca (PSOE, PSM, EU-EM i Els Verds), un càrrec que ha assumit amb sorpresa i amb sentit de la responsabilitat.

Integrat al Grup Mixt –i vinculat al vot progressista–, Bagur treballarà principalment a la Comissió de Treball i Serveis Socials, però també a la de Foment i Habitatge i a la d'Administracions Locals. La seva llarga trajectòria en política i el seu tarannà d'home de consens, discret i senzill l'ha situat a Madrid per a ser la veu menorquina al Senat, una tasca que compaginarà amb l'alcaldia a l'Ajuntament de Maó, que ocupa des del 1993.

Artur Bagur es va estrenar en política els anys setanta militant en el PSM. A partir de l'any 1982 –juntament amb diversos companys i en plena efervescència política– entrà a formar part de l'únic partit que, segons afirma, donava capacitat de govern, el PSOE-Menorca. Nét de Paco Mercadal –fundador del PSOE i el darrer governador que va tenir l'illa–, creu que es va implicar en política per una qüestió genètica i entén que el polític

és, simplement, un enviat del vot dels ciutadans.

—Feia dinou anys que Menorca no tenia un senador progressista. Com viviu aquesta responsabilitat que us han donat les urnes després del 9-M?

—Primer de tot, amb bastant de sorpresa. Sabíem que la suma de vots de tots els partits de la Coalició (PSOE, PSM, EM-EU i Els Verds) no podia ser el resultat. Per tant, ens preparàvem per guanyar per mil o mil cinc-cents vots, però mai no ens hauríem imaginat que les circumstàncies fossin prou favorables per treure 5.500 vots de diferència al candidat conservador, José Seguí.

—A quins factors atribuïu l'èxit electoral obtingut?

—D'entrada pens que hem estat capaços de rompre el mite que una persona de Maó no podia guanyar a Ciutadella i això ja és un fet important. Durant la candidatura unitària de l'any 2000 –amb Sergi Marí com a candidat– no es van emprar les sigles de cada partit perquè cada votant se sentís identificat amb la seva opció política. Aquesta vegada sí que s'ha fet, tot i que sabíem que hi havia dos factors contraris: que no podríem satisfer el cent per cent dels votants i que al Senat hi ha mil quatre-cents vots nuls, no intencionats. Pens que el factor que ha donat la victòria és que cada partit ha estat capaç d'aportar la seva identitat i això s'ha traduït en vots.

—Per què creieu que la candidatura unitària dels partits d'esquerra al Senat ara ha funcionat i, en canvi, va fracassar l'any 2000? Què s'ha fet diferent?

—La reflexió que s'ha fet a partir de l'experiència de les darreres eleccions generals és que el candidat havia de ser una persona identificada amb el partit majoritari, en aquest cas el PSOE, perquè som els qui aportam més vots. Un nom que la gent no té interioritzat políticament no funciona. A partir

d'aquest nou plantejament teníem clar que cada partit havia de mantenir les seves sigles, aportar la seva sensibilitat i, sobretot, que l'acord havia de ser de tota l'esquerra de Menorca.

—Com heu viscut la campanya electoral?

—En blancs i negres. És evident que el ritme és diferent d'una campanya municipal, no és tan exigent. La part més grisa és que estic acostumat a fer feina per a un únic partit i en aquest sentit he hagut de ser molt cautelós per no crear dubtes a ningú. Estic molt acostumat a comprometre'm amb aquelles coses que puc aconseguir i, en alguns moments, he passat pena perquè semblava que des del Senat havíem de resoldre el món. Crec que hem de ser prou honests per saber les capacitats reals que pot tenir un senador. No es pot enganyar la gent amb promeses. Sempre he intentat dir que farem feina amb les administracions de Menorca i per Menorca, però també hem de ser conscients del que representa un senador entre 250.

—Expliqueu-nos tres coses que faieu com a senador.

—Primer de tot, emprar la praxi municipal, que és el que més conec. En segon lloc, establir aliances amb totes les administracions, i en tercer lloc, treballar en aquells espais en els quals sigui més fàcil introduir factors positius per a Menorca, com són el plenari o les comissions. També hauré d'aprofitar allò positiu del Grup Mixt —com, per exemple, el fet de poder ser portaveu durant dos mesos— i esquivar els aspectes negatius que té: som vuit persones amb sensibilitats diferents.

—L'1 d'abril prenieu possessió de l'acta de senador. Quin ambient es respira a Madrid?

—Pel poc que he vist fins ara, la primera sensació que tenc és que el Senat és una cambra pendent de ser revisada, però on els senadors veterans se senten molt orgullosos. També he tingut la impressió que es miren els diputats com si fossin els qui tenen les majors capacitats, encara que ells no hi estiguin d'acord. La gent està esperant que qualche dia sigui una cambra territorial i més eficaç. El Senat té un gran prestigi.

—Quan es farà l'anelhada reforma del Senat?

—Els senadors veterans ja m'han dit que sempre han sentit a dir que aquesta serà la legislatura de la reforma del Senat, igual que els municipalistes sentim a dir, des dels anys noranta, que hi ha d'haver una nova Llei de règim local amb més competències. En qualsevol cas, m'agradaria poder assistir i participar a les dues reformes.

—A efectes pràctics, què implicaria aquesta reforma del Senat?

—Donar-li un sentit polític clar. Ara és una cambra de segona lectura. Pens que s'hauria d'aprofitar molt més el seu potencial. Hi ha 250 senadors, molts dels quals són exministres, alcaldes, regidors, presidents de diputació... persones amb un bagatge polític importantíssim. Sense trepitjar la feina del Congrés dels Diputats, el Senat hauria de ser una cambra on s'harmonitzés i es parlés de les diverses qüestions territorials que té aquest país, que són moltes.

—Quins són els objectius més importants que us heu plantejat com a nou senador per Menorca?

—En primer lloc, m'agradaria que la nostra comunitat autònoma tingués una aportació econòmica més important. No només hem de tenir un REB (règim especial de les Balears), sinó que se'ns ha de pagar en funció del nombre real d'habitants i no per 700.000. Hi ha un desequilibri evident que s'ha de corregir. En segon lloc, s'ha de convèncer Madrid de les dificultats i dels beneficis que implica viure en una illa —el fet de la insularitat—. Necessitam tenir les mateixes oportunitats que els altres territoris, amb infraestructures adequades a l'illa, amb un transport aeri assequible, amb accés a la universitat... La nostra comunitat autònoma duu un retard endèmic en àmbits essencials com la formació, l'educació i la cultura, i aquí tots i totes hem de fer una reflexió important. Un altre factor que s'ha de tenir en compte és que Menorca és reserva de la biosfera i això vol dir que som un territori fràgil, on no necessitam massa ciment ni massa asfalt, només el just i necessari, sinó unes infraestructures que s'adaptin a aquesta declaració. Necessitam, en canvi, grans inversions en aigua i sanejament, en recuperació d'aigües depurades i, sobretot, posar en valor el nostre patrimoni. Som una illa turística que ha de lluitar per una

diferenciació. Tot això són qüestions que, naturalment, en solitari des del Senat serà impossible de solucionar, però m'agradaria col·laborar en tot el que pugui. La feina legislativa al Senat serà important, però també hi ha una doble vessant que crec que serà positiva per a Menorca i és que puc servir de pont per a fer qualsevol gestió, per a fer d'interlocutor davant Madrid.

—A Menorca, a les Balears i també a Madrid hi ha consonància política. S'obre un escenari ple d'oportunitats. Sou conscient de l'enorme responsabilitat que aquest fet implica per a resoldre temes pendents com el transport aeri?

—Els illencs som una minoria amb unes necessitats específiques i esper que els propers quatre anys se'ns tinguin més en compte en aquest sentit. Un ha viscut moltes etapes, amb majories, minories... i sempre hem sobreviscut. No hi ha cap dubte que tenir accés a diverses administracions facilita molt les coses. No és el mateix anar a demanar coses a un ministeri del PP que a un del PSOE. Això implica més responsabilitat, és cert; ara ja no valdran les excuses: si no avancem tot el que hem d'avançar no podem donar les culpes a ningú. Pens que ara es donen les circumstàncies perquè a Madrid coneguin i reconeguin els nostres punts forts i els nostres punts dèbils.

—Quina valoració feu de la tasca com a senador del vostre predecessor en el càrrec, el popular José Seguí?

—La seva tasca parlamentària a través de preguntes i propostes ha estat voluminosa. La pena és que pens que li ha faltat contacte amb les administracions menorquines. Cap d'aquestes propostes presentades durant els darrers quatre anys de govern Zapatero no ha tingut una repercussió tangible per a Menorca. És una persona amb la qual mantenc una bona relació, però és una pena que no s'hagi vehiculat la seva presència a Madrid amb les necessitats reals dels ajuntaments menorquins —sigui quin sigui el seu color polític— i del Consell Insular de Menorca. Pens que si José Seguí no hagués estat portaveu de l'oposició al Consell s'haurien aprofitat molt més les seves capacitats com a senador. Aquesta és la meua impressió.

Maria Llompart